Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

24. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det gamle Tabernakel, Salt Lake City,

den 19de Juli 1874.

(Fra «Deseret News».)

Jeg haaber Forsamlingen vil skjænke mig sin udelte Opmærksomhed og bede om, at den Hellig Aand maa blive udgydt over alle Oprigtige af Hjertet, at vi kunne blive opbyggede og belærte ved Aandens Inspiration og Kraft, thi dette er et af de Formaal, vi have for Øje, naar vi fra Sabbat til Sabbat møde tilsammen, at blive belærte om de Ting, som henhøre til Guds Rige paa Jorden og deltage i Nadveren, som er Sindbillede paa vor Herres og Frelsers Jesu Kristi Lidelse og Død.

Vi finde os stillede paa denne Jord som intelligente Væsener, hvorfor uden Tvivl Spørgsmaal opstaa hos enhver Mand og Kvinde, hvilken Skjæbne der venter os, hvad Hensigt der haves med vort Komme paa denne Jord, som vi atter efter en stakket Tid forlade. Dette er Spørgsmaal, som ikke alene gjøres af forstandige Væsener, der tro paa guddommelig Aabenbaring, men ogsaa Hedninger saavelsom halvvilde Nationer, ja i Virkeligheden alle Folk tænke mere eller mindre paa Øjemedet med deres Tilværelse her og hvad der venter dem i Fremtiden. Menneskene erholde kun meget lidt Lys angaaende denne Gjenstand, medmindre de søge hen til guddomlig Aabenbaring, som det eneste rette Middel til at faa Oplysning ogsaa paa dette Omraade, men det er paa Grund af Forkastelsen heraf, at vi finde en saa stor Forskjellighed i Anskuelser blandt alle Folk med Hensyn til denne Gjenstand. Vore amerikanske Indianere have en Idé om en tilkommende Tilværelse, de kunne ikke bekvemme sig til at tro, at naar Mennesket lægger dette dødelige Tabernakel til Side, er det med det Samme bestemt at gaa tilgrunde, men de se derimod fremad til en

lykkeligere Periode, i hvilken de frit og uhindret kunne fare omkring paa deres endeløse Jagtdistrikter. Nogle tro et Princip, Andre et andet med Hensyn til denne Sag, og den eneste Maade, hvorpaa Mennesket kan blive tilfredsstillet angaaende en Gjenstand af saa stor Vigtighed, er ved at modtage Aabenbaring fra den Klasse Væsener, som ere langt forud for os, og som have Kundskab om Menneskets tilkommende Tilstand og Stilling.

Vi finde berettet i den Allerhøjestes Aabenbaringer, kaldet Bibelen, saavelsom i Mormons Bog og de forskjellige nyere Aabenbaringer, som Gud har givet, at Mennesket er bestemt til at leve evindeligen. Gud har aabenbaret dette Faktum til Mænd i gamle Dage som ogsaa til Mænd i vor Tid, og har oprejst Vidner til at bære Vidnesbyrd for Menneskens Børn, at de ere udødelige Væsener, og at den Forandring, som de have at undergaa, almindelig benævnet Døden, ikke er en Tilintetgjørelse af deres Væsen eller en Ende paa deres Tilværelse, men at det kun er en Afkastelse eller Læggen til Side af det kjødelige Tabernakel; fremdeles, at Mennesket lever i den evige Verden, endog efterat det synes at være død og borte, og at naar det har handlet ret og retfærdigt, er det glad og lykkeligt, medens det paa den anden Side befinder sig i en ulykkelig og utilfreds Tilstand, naar det handler imod sin egen Samvittigheds Bydende; vi forvente, overensstemmende med guddomlig Aabenbaring, atter at modtage det Tabernakel, vi for en Tid have aflagt. „Det saas i Skrøbelighed," siger Apostelen Paulus, „det opstaar i Kraft, der saas et dødeligt Legeme, der opstaar et udødeligt Legeme."

Hvis vi ved at studere eller grandske kunde udfinde en eller anden Methode eller Princip, hvorved vi kunde holdes tilbage i denne Verden og bestandig besidde dette Tabernakel, vilde man med Glæde forblive her uagtet alle de Ubehageligheder og Ulemper, som ere en uundgaaelig Følge af denne Tingenes Orden. Hvis noget Menneske ved Grandskning eller Undersøgelse kunde opdage et eller andet Lægemiddel, der kunde bringe Udødelighed til Menneskens Børn i deres nuværende Tilstand, vilde Vedkommende blive betragtet som en af de største Mænd, der nogensinde har levet, og blive anseet som Menneskeslægtens største Velgjører; han vilde blive hævet til Skyerne og hans Navn gjort berømt blandt alle Nationer paa Jorden; saa alvorlig vilde man klynge sig til Livet og ønske at leve, at man gjerne vilde finde sig i det nærværende Livs Ubekvemligheder, naar man blot kunde forblive, og det Uhyre Døden ikke længer have nogen Magt over En. Men det er efter Guds Orden, at Mennesket skal dø. Mennesket bragte dette over sig selv ved at overtræde Himlens Love. Ved at udrække sin Haand og tage af den forbudne Frugt, blev dette store Onde bragt ind i Verden. Døden kom ikke alene over vore første Forældre, som begik den første store Overtrædelse, men Forbandelsen er gaaen i Arv til alle efterfølgende Generationer. Ingen kan undgaa denne Forbandelse, forsaavidt det dødelige Legeme angaar.

Jeg antager denne aabenbare Paastand vil finde Modstand hos Enkelte. De ville for Exempel fortælle os om Enoch, som blev bortrykket til Himlen, ligeledes ville de tale om Elias, som blev optaget i Ildvognen, og sige: „Her er i det Mindste to Undtagelser fra den almindelige Regel." Men hvad vide vi angaaende Bortrykkelse? Hvad har Gud aabenbaret i Alt, hvad der indeholdes i det Gamle og Nye Testamente med Hensyn til et bortrykket eller oversørt Væsen?

Ere vi forvissede om, at saadanne Væsener aldrig ville komme til at undergaa en Forandring, som er noget lignende Døden?

Vore nye Aabenbaringer, som vi have erholdt, underrette os om en hel Del Individer, der bleve bortrykkede før Syndfloden. Vi læse, at en stor og mægtig Guds Profet blev sendt ud i Adams Dage, nemlig Enoch den Syvende fra Adam, med hvem han samtidig levede; at i hans Dage et stort Antal Folk hørte Frelsningsplanen blive dem prædiket ved den Hellig Aands Kraft, som hvilede over Enoch og dem, som vare kaldte med ham; at de annammede denne Frelsningsplan og udsamledes fra de forskjellige Nationer paa Jorden, hvor de havde adlydt Evangeliet; at de bleve belærte i Retfærdighed, efterat de vare indsamlede, i et Tidsrum af 365 Aar; at de bleve lærte Rigets Love og ethvert Retfærdigheds Princip, som var nødvendigt for dem for at kunne erholde Fylden af Himlens Herlighed; de bleve underviste i at opbygge en Stad, og den blev kaldt Helligheds Stad, thi Gud kom ned og boede iblandt dette Folk; han var i deres Midte, de saa hans Herlighed, de saa hans Ansigt, og han nedlod sig til at bo iblandt dem for mange lange Aar, i hvilken Tid de bleve underviste og belærte om alle hans Veje, og blandt mange andre Ting lærte de ogsaa den store Lærdom og Princip om Bortrykkelse, thi det er ligesaavel en Læresætning som Principet om de Dødes Opstandelse, der er iblandt de første Principer i Frelsningsplanen; vi kunne tillige sige, at Lærdommen om Bortrykkelse, som er paa det Nøjeste forbunden med Opstandelses-Principet, ogsaa er et af de første Principer i Kristi Lære.

Overensstemmende med det Lys og den Kundskab, de Sidste Dages Hellige have om denne Gjenstand formedelst Aabenbaringerne ved Profeten Jos. Smith, finde vi, at disse Folk, da de bleve fuldkommen beredte og efterat have lært Principet om Bortrykkelse, bleve Alle optagne til Himlen, baade Folket, Staden og Boligerne. Hvor meget af Jorden der blev optaget ved denne Lejlighed, have vi ingen Underretning om, men at det har været et betydeligt Stykke er temlig vist. I kunne spørge: „Hvor var denne Zions Stad bygget i gamle Dage?" I Følge ny Aabenbaring var den bygget paa denne store vestlige Halvkugle. Naar jeg siger denne vestlige Halvkugle, saa taler jeg om den, som den nu existerer. I hine Dage var Landet forenet, den østlige og vestlige Halvkugle vare Et, men de boede paa den Del af vor Klode, som nu kaldes den vestlige Halvkugle, og de bleve optagne fra denne Del af Jorden. Uden Tvivl bleve alle de Egne af Landet, som de beboede, bortrykkede eller borttagne fra Jorden.

Beviser nu dette, at de vare udødelige Væsener fra den Stund, de bleve bortrykkede? Nej, det beviser aldeles ikke noget Saadant. Hvorledes skulle vi faa Noget at vide derom? Vi kunne ikke komme til Kundskab om Noget med Hensyn til dette uden ved Aabenbaring. Gud har aabenbaret til os, at de befinde sig i en eller anden Del af det store Verdensrum; deres Sted er ikke aabenbaret, men de ere holdte tilbage, for i de sidste Tider at komme frem og vende tilbage til deres gamle Moder Jorden; alle de Indbyggere, som dengang bleve bortrykkede, ville da vende tilbage til den igjen.

En fem tusinde Aar ere forløbne, siden de bleve optagne til Himlen. Hvad har deres Stilling været i hele den Tid? Ere de blevne fri for Døden? De ere blevne holdte tilbage som Svar paa deres Bønner. Hvad var deres Bønner? Enoch og hans Folk bade, at en Retfærdigheds

Dag maatte oprinde for dem, de bade derom af deres ganske Hjerte; de saa ud over Jorden og bemærkede den dybe Fordærvelse, hvori Jordens Nationer, Adams Efterkommere, vare nedsunkne, deres Hjerter blødte, og de sørgede for Herren deres Gud paa Grund af Menneskens Børns Ugudelighed, de sukkede efter en Hviledag, de bade om, at Retfærdighed atter maatte herske paa Jorden, og Ugudeligheden maatte ophøre, saa at Jorden kunde hvile for en Tid. Gud gav dem Syner, afbildede for dem Verdens fremtidige Tilstand, viste dem, at Jorden maatte fuldføre Maalet for sin Skabelse; at Generation efter Generation maatte fødes og igjen gaa bort, og at efter en vis Tidsperiode skulde Jorden hvile fra al Ugudelighed, de Onde og Ugudelige skulde udryddes og Jorden blive renset, helliget og blive beredt for et retfærdigt Folk. „Indtil den Dag,“ siger Herren, „skal du og dit Folk hvile, Zion skal blive optaget til min egen Barm.“ Gamle Zion skulde holdes i Forvaring, indtil Opstandelsens Dag kommer; „da,“ siger Herren til Enoch, „skal du og hele din Stad nedstige paa Jorden, og dine Bønner skulle blive besvarede.“

De have været borte, som jeg allerede har sagt, over fem tusinde Aar. Hvad have de gjort i al den Tid? Alt, hvad vi vide angaaende denne Gjenstand, er hvad der er blevet os aabenbaret ved den store og mægtige sidste Dages Profet Jos. Smith — hin ulærde Yngling, som Gud opreiste for at bringe Mormons Bog frem og oprette denne sidste Dages Kirke. Han har fortalt os, at de have været tjenende Engle i hele den Tid. For hvem? For dem af den terrestriale Orden, om I kunne forstaa dette Udtryk. Gud opfyldte deres Hjertes Ønske, ligesom Tilfældet var med de tre Nefiter, der han gav dem det Privilegium, overensstemmende med deres Forlangende, at forblive og bringe Sjæle til Kristum, saalænge Verden stod. Ligesaa opfyldte han Enochs Folks Ønsker om at blive tjenestgjørende Aander for dem af den terristriale Orden, indtil Jorden skulde hvile og de igjen vende tilbage til den.

Jos. Smith spurgte angaaende deres Stilling, om de vare underkastede Døden i den Tid, og blev underrettet om, som I ville finde i denne Kirkes Historie, publiceret i „Millennial Star“ og andre offentlige Organer, at disse Personer maa undergaa en Forandring noget lignende Døden; uagtet deres Bortrykkelse fra Jorden, maa der dog ske en Forandring med dem, som er noget lig Døden og rimeligvis ogsaa noget lig de Dødes Opstandelse. Men før denne Forandring kommer, forrette de i deres Embede for dem af en anden Orden, som er den terrestriale. Fremmede ville maaske ikke forstaa, hvad der menes med den terrestriale Orden. Hvis de ville gjøre sig den Ulejlighed at læse denne Kirkes Lærdomme, som de ere nedlagte i Aabenbaringerne ved Jos. Smith, ville de kunne forstaa vore Anskuelser med Hensyn til denne Sag. Gud aabenbarede ved Syner de forskjellige Grader af Herlighed i de evige Verdener. En Grad, den højeste af alle, kaldes den celestiale; en anden Grad, som er næst den celestiale i Herlighed og Glands, kaldes den terrestriale; en tredie, som er endnu lavere end den terrestriale i Herlighed og Magt, kaldes den telestiale. Denne Middelklasse, som er fremstillet ved Maanens Glands paa Firmamentet sammenlignet med Solens, bestaar af dem, som en Gang have levet paa denne eller nogen anden Klode, og for hvem Evangeliet er blevet prædiket, men som dog ikke have havt en fuld Lejlighed til at annamme det, eller ogsaa at de slet ikke have hørt det og ere døde uden at

have havt dette Privilegium. I Opstandelsen ville de komme frem med terrestriale Legemer. De maa blive administrerede for, siger Herren, og Gud har beskikket Agenter eller Sendebud til at forrette for disse terrestriale Væsener til deres Velsignelse, Ophøjelse, Herlighed og Ære i de evige Verdener.

Før Enoch og hans Folk, som forstode dette Princip, havde modtaget Fylden af deres celestiale Herlighed, bønfaldt de Herren, om at maatte blive Redskaber i hans Haand til at gjøre meget Godt iblandt Væsenerne af den terrestriale Orden.

Vi læse i det Nye Testamente om visse Engle, som ere i de evige Verdener, og det Spørgsmaal gjøres af Apostelen Paulus: „Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, som skulle arve Salighed?" Lægger vel Mærke til dette, ikke for dem, som allerede vare Arvinger til Salighed, men for dem, som skulle blive — de, som skulle frelses, var det, som skulle blive bragte frem og blive ophøjede. Enoch og hans Folk bleve beskikkede til dette Embede, da de havde Præstedømmets Nøgler med Magt og Myndighed til at administrere, for at disse Væsener kunne blive ophøjede og arve al den Herlighed, som de ønske at modtage.

Der kunde siges Meget om de forskjellige Grader af Herlighed, men ønske dog nu at gaa videre, og vi ville sige nogle faa Ord angaaende Opstandelsen af de Døde, som fuldkommen have beredt sig for den høieste Herlighed, det celestiale Riges Herlighed, den høieste og helligste af alle, det Rige, hvor Gud Fader sidder paa sin Throne i Magt og Herlighed, styrende og regjerende alle Ting. Der er en vis Lov, som Gud har forordnet, før denne Verdens Grundvold blev lagt, en en uigjenkaldelig Bestemmelse om, at de, som ville adlyde denne Lov, skulle faa den største og herligste Opstandelse, blive iklædt celestial Herlighed og Magt og bo i deres Faders og Guds Nærværelse gjennem al Evighedernes Evighed.

Spørge I, hvilken Lov det er, som Gud har aabenbaret og som blev bestemt i Evighedens Raad at skulle bekjendtgjøres for Menneskenes Sønner og Døtre til deres Ophøjelse i denne høieste Himmel? Ønske I at vide Veien, Ordinancerne og Principerne, ved hvilke man kan opnaa denne største Ophøjelse? Jeg vil begynde med at sige til Alle, at ethvert Individ, som attraar Fylden af hin Herlighed, jeg mener da hermed dem, som ere komne til Skjelsaar og Alder, og tænker slet ikke paa smaa Børn — maa absolut fødes af Vand og Aand for at kunne blive beredt for den høieste Herlighed. Ingen kommer der efter noget andet Princip. Ingen Ordinancer, Principer, Love eller Institutioner, som ere af menneskelig Oprindelse, og som ere forskjellige fra denne Lærdom, vil nogensinde bringe os i det celestiale Rige. Vi have Jesu Ord til Bekræftelse herpaa, da han siger til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ingenlunde indkomme i Himmeriges Rige." Det er en Umulighed, thi den store Jehovas Ord ere udtalte og ville ikke blive tilbagekaldte; medmindre vi blive fødte af Vand og Aand, kunne vi ikke indkomme i Himmeriges Rige.

(Forts.)

Religiøs Intolerance.

(Fra „Millennial Star“.)

Vi finde, at ivrige Bestræbelser stadig gjøres af visse Væsener i menneskelig Skikkelse — som mere passende kunne kaldes Snyltegjæster, og som tilsammen udgjøre den bekjendte Utah „Ring“ — for at realisere deres længe udklækkede Planer om at frarane og berøve Folket i Utah Territorium deres opelskede og fredede Hjem; ligeledes at nedbryde Præstedømmets Magt, som har været Midlet til at indsamle saa mange Folk fra de forskjellige Nationer paa Jorden til et Sted, hvor de i Forening kunde dyrke Gud overensstemmende med deres egen Samvittighed, og hvor de ere satte i Omstændigheder, saa de kunne forskaffe sig et rigeligt Udkomme, af hvilke Ingen er tilfreds eller stemmer overens med disse usle, løgnagtige Skurkes Fremgangsmaade eller Mission, hvis eneste Hensigt er at herske og bringe Ødelæggelse over et fredeligt og uskyldigt Folk, som hverken har gjort dem eller nogen Anden noget Ondt, og hvis eneste Forbrydelse — hvis det kan kaldes saaledes — bestaar i at dyrke Gud overensstemmende med det Mønster, som blev givet ved Jesus, hans Apostle og de hellige Profeter for at bringe Frelse til Menneskeheden; endvidere fordi de nære et oprigtigt Ønske om at bygge og forbedre ved stadig at slutte sig sammen og gaa fremad i Forening, af hvilket Resultatet vil blive forøget Frihed, Kundskab og Magt, som ethvert godt Menneske sætter Pris paa; men paa Grund af denne Klikes Lederes forudfattede Meninger og Anskuelser, ere disse Ting anstødelige i deres Øjne; de have endnu aldrig, saavidt vi vide, helliget et Øjeblik af deres Liv til en ærlig Beskjæftigelse, hvorfor de nu søge af al Magt og med hvilketsomhelst Middel, Modstanderen, deres Herre, hvem de tjene, skulde indgive dem at gjøre en Ende paa disse Ting, idet de ikke bryde sig om, hvad Slags Redskab eller foragteligt Middel de kunne benytte sig af til at udføre deres slette Hensigter og iværksætte deres nedrige Planer. Omendskjøndt Antallet af denne skamløse Komplot er Faa i Sammenligning med Utahs Befolkning, indbefattende „Mormoner“ og Fremmede, stræbe de dog med en djævelsk Fortvivlelse at udføre deres Planer, og have hidindtil taget sin Tilflugt til mange Slags Paafund og Planer, af hvilke alle have forfejlet sit Maal. De komme nu frem under Titel af „Liberale“ og med Begunstigelse af den specielle Lovgivning, hvilken de arbeidede saa haardt for under Kongressens sidste Samling, og for at gjennemføre Polands Bill under Paaskud af, at dens Bestemmelse var at sætte en Stopper for Polygami. Men ak, hvor blinde de ere, som ikke ville se!

Denne Sag om Polygami og „Mormonisme“, som det kaldes, har nu været fremme en Tid for Offentligheden; Pressen har skrevet derom; Ledere af forskjellig Benævnelse have diskuteret dette Emne; Retten har havt det under Behandling, og de Forenede Staters Kongres har vedtaget to ukonstitutionelle Biller, hvis eneste Formaal er at undertrykke et uskyldigt Folk. Vi ville ikke dvæle ved de Grusomheder og Voldshandlinger, som dette Folk har været underkastet, eller tænke paa deres Fordrivelse fra Sted til Sted og hvorledes deres Profet, Patriark og mange af deres Ledere bleve myrdede, hvis Historie er og har været fremlagt for

Verden, — men ville gaa videre. Størstedelen af Verden er fuldkommen bekjendt med Methodist Missionæren, Dommer Mc. Kean's Korstog til Utah, som under hele sin Embedstid som Overdommer for Territoriet Utah har vanæret sin høje Stilling og gjort Alt for at bringe Ødelæggelse over dette Folk, og som i sin methodiske Sjæls Fromhed glæder sig over den ringe Evne, han besidder til at forfølge sit Maal; vi finde nu ham med hele hans Bande, indbefattende Guvernor G. L. Woods, Advokat Carey, Marskal Maxwell, Kommissionær Toohy, Prokuratorerne Baskin, Strickland, Robertson og Djævelen med alle hans Udsendinge tilligemed nogle faa Drabanter, som bade sig i Solskinnet af disse ynkelige Væsener i menneskelig Skikkelse, som istedetfor at haandhæve Lovene og uden Forskjel vise Retfærdighed imod Alle, overensstemmende med Betingelserne og Indholdet af deres aflagte Embedsed — komme frem for Folket under Navn af „Liberale". Hvor liberale de vilde være, om de blot havde Magten! Som et Exempel ville vi anføre følgende Udtog af deres Organ: „Lad os indtage Salt Lake County, og vi ville ødelægge Begavelseshuset, om vi saa skulle jævne det med Jorden. Lad Brigham holde sit eget, saalænge han kan, det vil blive kort nok. Hvis Kongressen vil give os en god, udvalgt Lov og den utvivlsomme Ret, samt give os Midler ihænde til at sætte den i Kraft, ville vi nøde ham til at give tabt inden nogle faa Aar — enten paa en fredelig Maade eller med Magt, eftersom Tilfældet kan være." — Atter: „Vi ville lade ham forstaa en Gang for alle, at de paatrængende Hedninger ønske at forblive her, og Brigham og hans svækkede Hierarki maa lære at rette sig efter de Sæder og Skikke, som disse Folk indføre, ellers ville de uden videre blive stødte til Side."

Dette viser tilstrækkelig deres Liberalitet og hvor meget de bryde sig om Polygami; det tyder klarligen paa morderiske, tyvagtige og mobokratiske Følelser og paa den samme „antastende" Aand, som denne Missionær-Dommer saa meget bryster sig af og forsvarer. Det er den samme Aand, der besjæler disse Mænd som den, Pøbelen i Missouri var i Besiddelse af, da de sagde de Hellige, at de vilde drive dem „fredelig, hvis de kunde, men med Magt, hvis de maatte," og ligesom Jos. og Hyrum Smiths Mordere sagde: „Hvis ikke Landets Love kunne naa dem, skulle Kugler og Krudt;" ligeledes var det den samme Aand, som tilskyndede Pøbelen til at foretage det morderiske Angreb paa de Hellige ved Haun's Mill, og som Jøderne besade, da de raabte: „Korsfæst, korsfæst ham! lad hans Blod komme over os og vore Børn."

Det synes besynderligt, at menneskelige Væsener i dette oplyste nittende Aarhundrede og med Fortidens Historie for sig virkelig kunne opføre sig saaledes, dog er det Faktum forsaavidt Mormonismen angaar. Alt dette er gjort med en religiøs Iver og Begejstring, som man kun kan vente sig af saadanne bigotte og fanatiske Væsener, der ere blevne tilskyndede dertil af en fordærvet Regjering, hvis Hensigt er at herske og ruinere uden at tage Hensyn til Følgerne.

Dog er denne religiøse Intolerance ikke indskrænket til Utah alene, thi det er sørgeligt at maatte berette et Tilfælde, som indtraf for faa Uger siden her i det kristne England, hvis nærmere Omstændigheder vi tage fra et Brev, skrevet af Moderen: — Et Barn, hvis Forældre havde annammet Kristi Evangelium, som det tros og prakticeres af de Sidste Dages Hellige, blev en Morgen syg og døde den næste Dag af Krampetrækninger, forend Lægehjælp kunde blive paakaldt, som Følge

heraf nægtede Lægen at ville udstede Dødsattest, men efter nogen Rolen efterkom han dog Opfordringen, hvorpaa man henvendte sig til Stedets Præst for ogsaa at faa hans skriftlige Vidnesbyrd; han negtede at give det eller lade Barnet blive begravet i indviet Jord, hans eneste erklærede Undskyldning var, at Barnet ikke var blevet kristnet; under denne Tingenes Tilstand bleve de sorgbetyngede Forældre nødsagede til at have deres døde Barn i Hus over fem Dage, indtil Præsten forlod Byen, da Graveren foreslog, at om Forældrene kunde faa en eller anden Kvinde til at bære Barnet til Kirkegaarden efter Solnedgang, vilde han begrave det udenfor den indviede Grund, men hun maatte ikke lade det blive sét eller lade Nogen faa det at vide. Under disse Omstændigheder vidste Forældrene intet Andet at gjøre, end at indvilge i dette Forslag, dog fulgte Moderen den Person, som bar Liget, men stod et Stykke borte og saa Graveren opkaste et Hul nær Indhegningen af Kirkegaarden og nedgrave Barnet som en død Kat eller Hund. Moderen, afmægtig af Sorg, løb hen til Stedet og bønfaldt om at maatte faa plantet et Rosentræ paa Kanten af Graven til Betegnelse af Stedet, men blev tilbagevist af Graveren, da han ikke turde tillade hende noget Saadant, hvorimod han jævnede Jorden, saa der ikke blev noget Spor tilbage af Begravelsesstedet. Dette var meget smerteligt for Forældrene, da de havde to andre Børn begravne paa den samme Kirkegaard. Hvilken en nedværdigende Stilling enkelte Væsener lade deres Bigotteri og Fordomme føre dem! Denne, en saakaldet Evangeliets Tjener (?), nægter et lille uskyldigt Spædebarn Begravelse, som aldrig har kjendt noget til Synd, men for blot at vise sin Harme imod Forældrene, som vovede at tjene Gud paa en anden Maade, end han vilde have det. Skam over alle Saadanne, som anmasse sig en saadan Myndighed, thi de nedkalde en fornærmet Guds Vrede over sig. De vide ikke, hvor dybt de ville synke i Ulykke, som saa mange Andre have gjort, der have stampet imod Guds Værk. Tiden vil komme og er ikke langt borte, da de til deres store Sorg ville forstaa og kjende, imod hvem de have ført Krig, dog ville vi, og endnu mere om de vilde omvende sig fra deres onde Veje, sige med Frelseren: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre."

L. J. N.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Bemærkninger angaaende Ægteskab.

(Fra „Deseret News".)

I Ægyptens tidligste Historie, omtrent 3,500 Aar for Kristi Fødsel, gav Menes, Ægyptens første Konge, Love vedrørende Ægteskabet. Mændene havde den Gang i hint Land flere Hustruer og for Tusinder af Aar derefter.

Norton siger, at et Harem altid dannede en Del af den persiske og tyrkiske Husholdning paa en Tid, da disse to Nationer vare blandt de mægtigste.

Fra Fu-hi's Tid, 2,650 Aar f. Kr., har Polygami været prakticeret i Kina.

„Under hans (Moses') Love herskede Polygami blandt Jøderne i en større Udstrækning end i hele det øvrige Asien."

„Antallet af Hustruer var ikke indskrænket af Moses, men Rabbiernes Regler fastsatte det derefter til fire efter Patriarken Jakobs Exempel."

Da Folket i Judea blev underkastet den romerske Lov, blev en Kvinde affordret Medgift, og en Kvinde uden Medgift blev kun betragtet som Medhustru. — Foote.

Nechoes siger: „Beskrivelsen af det patriarkalske Liv i første Mosebog (Genesis) kan med kun liden Forandring anvendes paa de fleste orientalske Landes samtidige Sæder."

Gide siger: „Polygami var mere udførlig tilladt i Judea end i det østlige Asien; en Mand var ikke alene tilladt at have mange Hustruer, men ogsaa Medhustruer."

„Endog efterat Jøderne bleve underkastede Romerne, vedbleve de at praktisere Polygami i en betydelig Grad. Der siges om Herodes den Store, hvis jeg erindrer ret, at han havde syv Hustruer. De, som flygtede til Europa efter deres Adspredelse ved Titus Aar 71 e. Kr., holdt haardnakket fast ved deres Skikke, indbefattende Polygami, saalænge de kunde. I Følge Maimonides, en afdød Rabbi, havde Jøderne i Europa et Flertal af Hustruer lige til det trettende Aarhundrede." — Foote.

I Athen tillod Cecrops, 1550 f. K., en Mand at have en Hustru og en Medhustru. Siden efter uddøde den Skik i Grækenland at have Medhustruer eller gik rettere sagt over til et Slags Kourtesaneri, som da vare de mest aandrige, dannede og offentlig ærede Kvinder i Landet.

„Da Grækenland blev en romersk Provinds omtr. Aar 150 før Kristus, var deres Ægteskabssystem, lig Romernes, en, hvad man kan kalde, løs Form af Monogamiet; mindre monogamisk end de første Romeres, og mindre polygamisk og omnigamisk end Grækernes paa Perikles' Tid." — Foote.

Det mægtige persiske Rige blev grundlagt af Cyrus omtr. Aar 560 før Kristus, og i dette Rige har Polygami fra Begyndelsen af været opholdt ved Lov, Religion og Sædvane.

Zoroaster, Stifteren af Persernes Religion, som levede omtr. Aar 1200 f. K., altsaa mange Aarhundreder før Riget grundlagdes, tillod Polygami blandt sine Tilhængere.

Den nye amerikanske Encyklopædi siger: „Polygami har existeret fra umindelige Tider, i Særdeleshed blandt de østlige Nationer. Det herskede før Syndfloden, var almindeligt blandt Patriarkerne og blev opholdt ved Mose Love." „Der gives intet bestemt Forbud i Bibelen imod denne Praxis. I Østen har denne Sædvane været almindelig og tillige sanktioneret af alle Religioner, indbefattende Muhameds Lære, der tillader en Mand at have fire Hustruer." Det herskede blandt Oldtidens barbariske Nationer med Undtagelse af Germanerne, som Tacitus siger, „vare de eneste blandt Barbarerne, der vare tilfredse med kun én Hustru*)."

---

*) Dog tillodes det de germaniske Fyrster at have flere Hustruer. Red.

Norton siger: „Persiske Konger havde aldrig mindre end fire hundrede Hustruer og Medhustruer."

De gamle Parther og Skyther prakticerede Polygami.

Som det var med de større og mere mægtige, gamle Nationer, saa var det ogsaa med den Mængde mindre; Polygami herskede næsten overalt.

Polygami er en Del af den muhamedanske Religion, som tæller et hundrede og fyrretyve Millioner Tilhængere, og som nu udbreder sig hurtig i Orienten.

Lecky siger, at i det tiende Aarhundrede „blev en Skat, kaldet Kullagium, som i Virkeligheden var en Bevilling af Præsterne til at have Medhustruer, i adskillige Aarhundreder systematisk opkrævet af Fyrsterne."

„Kineseren er tilladt at have saa mange Hustruer, som han kan underholde." — Foote.

Norton siger: „Polygami er en Vedtægt i Kina."

Picard siger, at japanesiske Fyrster og Adelsmænd ere tilladte at have et Flertal af Hustruer.

„Hvis en Mand i Japan finder, at han ikke faar Børn med sin første Hustru, gifter eller kjøber han uden videre en anden." — Foote.

Polygami hersker ligeledes i Birma, Hindostan og over hele Afrika.

Foote siger: „Polygami er en Institution, som har holdt sig uforanderlig gjennem hele Østen og gjennem alle Tider, Slægter, Religioner og under alle Klimaer. Endog dem, som have givet Asien de reneste Love — Zoroaster og Moses vare nødte til at gjøre deres strenge Lærdomme overensstemmende med denne Skik. Det, som beviser, at det existerer i alle Klimaer og under alle Zoner, er, at det findes hos Indianerne i baade Nord- og Sydamerika, hos Tartarerne i det europæiske og asiatiske Rusland og paa Kamschatka, saavelsom i de tropiske Zoner.

„Amerikanske Hustruer ere i Almindelighed tro mod deres Mænd, og mange Mænd, i Særdeleshed i Landdistrikterne, ere igjen tro mod deres Hustruer. Men det Faktum, at over et hundrede tusinde offentlige Skjøger og i det Mindste et ligesaa stort Antal Majtresser opholdes af de Forenede Stater, hvoraf mange leve i Overdaadighed og Pragt, leder os uimodstaaelig til den ubehagelige Slutning, at medens Monogami er Loven i Staten og Samfundet, er Polygami (i disse Tilfælde Horeri) Skikken hos en ikke ringe Del af den mandlige Befolkning. Det er en ordsprogelig Frase i New York, at denne Stads fordærvede Kvinder hovedsagelig opholdes af gifte Mænd, som besøge Hovedstaden.

„Der hersker en almindelig næret Fordom imod Polygami, som dels er grundet paa Oprigtighed, men for en stor Del paa Bigotteri. Den Del af Pressen, der er betagen af denne Fordom, lader Mormonernes Polygami gaa under Svøben. Af personlig Kundskab véd jeg, at mange af disse Artikler ere skrevne af Mænd, som personlig mene Andet, end hvad de publicere. I den literære Verden anses Forfatterskabet kun som en Forretning, hvorved man erholder sit Udkomme, om just ikke Rigdom. Og man kan ikke altid dømme en Avisskrivers personlige Følelser eller Tilbøjelighed efter hans Skrivemaade. Det betaler sig i denne Tid at rive ned paa Mormonernes Polygami, og det er af denne Grund, at det hovedsagelig gjøres."

Norton siger: „Polygami synes ikke at have været ganske ophørt iblandt de Kristne i det sjette Aarhundrede, da vi finde det forordnet i en af hin Tids Kirke-

love, at hvis Nogen er gift med flere Hustruer, skal han gjøre Bod. Endog selve Præsteskabet practicerede Bigami paa den Tid, thi ved et Koncilium, holdt i Narbonne, blev det bestemt, at de Præster, som vare Bigamister, kun skulde være Forstandere og Diakoner og ikke tilstedes at forrette Vielse."

„I det ottende Aarhundrede havde Charlemagne to Hustruer. Sigebert og Chilperic havde ogsaa flere i Følge Gregor af Tours Udsagn. Men vi finde endog et Exempel paa Bigami og Polygami saa sent som i det sextende Aarhundrede. Den tydske Fyrste Filip af Hessen erholdt Tilladelse af Luther og en Synode af sex Reformatorer til at tage en anden Hustru, medens den første levede, hvilket han ogsaa gjorde. I dette mærkværdige Tilfælde øvede Luther en Myndighed, som endog den mest forvovne Pave i sin apostoliske Magtfuldkommenhed aldrig vilde have vovet at gjøre.

„Den berømte Johan af Leyden (Lederen for Gjendøberne i Tydskland Aar 1533) proklamerede sin Ret til at gifte saa mange Hustruer, som han ønskede, følgende de gamle israelitiske Kongers Skik, og satte det saa vidt i Udførelse, at han giftede sytten.

„Det blev prakticeret blandt de gamle Mexikanere og Peruvianere, saavelsom de mere barbariske Stammer i baade Nord- og Sydamerika. Montezuma, Mexikos Kejser, havde ved Spaniernes Indfald i Landet tre tusinde Kvinder. Inkaerne i det tolvte Aarhundrede giftede kun deres egne Søstre, men vare tilladte et stort Antal Medhustruer. Peruvianerne siges, for Inkaernes Komme, at have havt deres Kvinder i Fællesskab uden nogen virkelig ægteskabelig Forbindelse, men antoge siden efter Polygami.

„Brasilianerne practicerede Polygami i gamle Tider, og jeg tror, de for en Del vedblive dermed. I Nikaragua var Polygami fordum tilladt, og Overtrædere bleve simpelt hen jagede bort. I Karabahi havde Anførerne saa mange Hustruer, som de ønskede. De andre Indbyggere havde saa mange Hustruer, som de kunde underholde. Polygami synes i Virkeligheden at have været prakticeret af de gamle Indbyggere i hele Central- og Sydamerika, hvoraf Resultatet var, at Hor og Overtrædelse kun blev begaaet i en ringe Grad. Omendskjøndt Urindvaanerne af Nordamerika i Almindelighed vare tilfredse med kun én Hustru, toge de dog undertiden to eller tre. Sluttelig er det en uomstødelig Kjendsgjerning, at Polygami har fra Verdens Skabelse af været en bestemt Regel hos fire Femtedele af Menneskeslægten."

Korrespondance.

Norge.

Kristiania den 6te Oktober 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Jeg vil benytte Lejligheden i denne Morgenstund til at tilskrive Dem nogle Linier, haabende at De maa modtage samme i Nydelsen af Helbred og Sundhed. Fra Kjøbenhavn til Kristiania havde jeg en meget behagelig Reise, ingen Vind af nogen Betydning, men var længere

paa Vejen, end jeg ventede, og ankom ikke til Kristiania for Fredag Middag, hvor jeg blev kjærlig modtaget af Præs. Andersen og Br. Torgersen. Medens Dampperen laa stille i Gøteborg, gik jeg op for at besøge Br. Johnson, men fandt ham ikke hjemme, hvorimod jeg saa og talte med Forstanderen. Br. Johnson var ude i Konferencen og havde ikke været i Gøteborg, siden han var i Kjøbenhavn med Emigranterne og ventedes ikke dertil, forend han havde overværet Konferencen i Stockholm. Konferencen i Kristiania begyndte efter Bestemmelsen Lørdag Aften Kl. 7, og jeg var meget glad og taknemlig for Lejligheden, jeg havde til at samles med mine Brødre og de norske Hellige i saa vigtigt et Øjemed som til en Konference, da det var et Tidsrum af atten Aar, siden jeg havde denne Anledning. Efter at have afholdt en Forsamling Lørdag Aften, fortsattes Konferencen Søndag Formiddag, hvor Mange vare tilstede af Præstedømmet og et godt Antal Hellige saavelsom nogle Fremmede, dog ikke saa mange, som der var i Eftermiddags-Forsamlingen og især om Aftenen, da det store og smukke Lokale var omtrent fuldt. Under alle Forsamlinger herskede en udmærket Orden, Tilfredshed og gode Følelser, og Herrens Aand var i et rigeligt Maal udgydt over hans Tjenere, som talte og bare Vidnesbyrd om Sandheden, saavelsom over Tilhørerne. Alle Brødrene, som talte, følte en særdeles Frihed til at udtrykke sine Følelser og Glæde over at være agtet værdige til at være meddelagtige i at hjælpe at fremrulle Guds store og herlige Sag paa Jorden. Evangeliet synes at have udmærket god Fremgang paa mange Steder i Norge, som ogsaa er Tilfældet i Almindelighed i hele Skandinavien. Br. Andersen arbejder med Iver og Nidkjærhed og har mange gode og trofaste Medarbejdere, som gjøre Alt, hvad de kunne, for at udbrede Lys og Kundskab blandt deres Medmennesker. Det er en stor Glæde at se og erfare, ligemeget hvor vi finde de Sidste Dages Hellige, deres Trofasthed, Udholdenhed, Kjærlighed og gode Følelser, de bevise. Som jeg sagde, Evangeliet gaar stadig fremad her i Norge, da det fremgik af Rapporterne, at siden sidste Konference ere 109 Personer blevne tillagte Menigheden ved Daab. Efter min Kundskab og de Beretninger, som bleve givne af Brødrene, som præsidere over de forskjellige Grene, søge de Hellige paa meget faa Undtagelser nær at leve deres hellige Religion og opfylde deres Pligter i enhver Henséende og holde de Pagten og Løfter, de have gjort med Herren deres Gud. Br. Andersen giver de Hellige her et godt Vidnesbyrd og føler sig usigelig glad ved at se deres Beredvillighed i at efterkomme hans Raad og Formaninger, og i Særdeleshed at se deres utrættelige Iver og Nidkjærhed i at samle, hvad de kunne til Hjælp for deres Udfrielse fra Babylon. Som det i Almindelighed er Tilfældet overalt ere ogsaa her de Fleste fattige og kunne ikke se nogen Mulighed for at blive samlede med Guds Folk i Zion, medmindre Herren paa en eller anden Maade vil aabne en Udvej for dem, og stolende paa hans Forjættelser, leve de i Haabet om at se denne lykkelige Dag oprinde. Jeg forundrer mig aldeles ikke over de Helliges store Længsel efter at blive udfriet fra disse Lande, naar jeg ser og forstaar de mange forskjellige Omstændigheder, de ere stillede i og de Baand, som hvile paa dem, dog haaber jeg de alle i Herrens belejlige Tid ville blive udfriede, og at de Hellige i Zion ville erindre deres fattige Brødre og Søstre, som ere under Babylons Aag. Vel, kjære Br. Larsen, jeg er glad og taknemlig for at være en Guds Tjener

og en Medarbejder for Sandhedens Sag. Jeg haaber De er vel baade paa Legeme og Aand som ogsaa Brødrene i Deres Nærhed. Guds Værk gaar fremad, trods den Modstand, det møder paa forskjellige Steder. For nylig har en Br. Olsen i Odalen udsonet en Straf med Vand og Brød, for at have prædiket Guds Ord og forkyndt Skriftens Lærdomme og Jesu Kristi Evangelium, men istedetfor at Djævelen og hans Medforbundne ved saadanne usle Vaaben ville standse Guds Riges Fremme, vide vi det vil gaa desto hurtigere fremad. Jeg agter i denne Uge at besøge mine Slægtninge paa Hedemarken og siden efter at rejse til Frederiksstad. Jeg kan ikke sige, hvad Tid jeg vil komme tilbage til Kjøbenhavn, dog tænker jeg at være der før Konferencen. De Hellige sende mange Hilsener til Dem og Brødrene paa Kontoret. Mange have spurgt efter Dem og havde gjerne ønsket at se Dem her til Konference. I Aften skal der afholdes Præstemøde, hvorefter Brødrene ville afgaa til deres forskjellige Arbejdsmarker.

Jeg vil nu slutte for denne Gang, og De selv i Forening med Brødrene Bruun og Petersen være paa det Venligste hilset fra Deres Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag

John Frantzen.

Kristiania den 6te Oktober 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Konferencen er nu forbi for denne Gang. Vi havde en udmærket Tid; Herrens Aand var rigelig udgydt over hans Tjenere, som talte, og Alle følte sig lykkelige over de aflagte Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse og Gjengivelsen af Jesu Kristi sande Evangelium til Jorden. De Hellige følte til at ære og prise Herrens hellige Navn for Sandheden, de havde annammet. Brødrene fra Zion benyttede en god Del af Tiden og vare alle i Besiddelse af en mild og kjærlig Aand. Gode Lærdomme bleve fremsatte og kraftige Vidnesbyrd givne om Jos. Smiths guddomlige Fuldmagt til Oprettelsen af Guds sande Kirke paa Jorden. Ligeledes bleve Beviser fremførte for Sandheden af vore Principer og om at Brigham Young er en Guds Profet, der tilligemed de tolv Apostle have Himmeriges Riges Nøgler ligesom Petrus i gamle Dage. Ja jeg tør sige, at Alle baade Talere og Tilhørere vare glade og tilfredse. Forsamlingerne vare godt besøgte, men der vilde have kommet endnu Flere, om Vejret havde været noget bedre, da det regnede stærkt hele Dagen. Sex erholdt Haandspaalæggelse om Søndagen. De fleste af Forstanderne vare tilstede, og det var en sand Glæde at høre deres Beretninger om, at Herren rigelig havde velsignet deres Arbejde. Det er mig en stor Glæde at kunne sige, at alle Missionærerne ere gode og trofaste Mænd, der gjøre deres Bedste for Guds Riges Fremme. Nogle faa Brødre bleve kaldte til at arbejde i Missionen. Der er siden sidste Konference bleven døbt 109 Personer, 16 ere blevne udelukte. I Morgen Aften ville alle Missionærerne deltage i Fest her paa Lokalet, som vil blive foranstaltet af de Hellige. Som et Bevis paa de Helliges Nidkjærhed og Opofrelse kan jeg anføre, at jeg har modtaget omtrent 20 Spd. som frivillige Gaver at blive brugt for Konferencens Udgifter. Sangkoret har gjort god Fremgang under Broder O. Larsens Ledelse; Utah-Sangen

med sin dejlige Text og smukke Melodi blev afsunget tre Gange med Aand og Kraft. Lokalet var i Dagens Anledning smagfuldt dekoreret, og det Spørgsmaal blev ofte gjort mig, om ikke Præs. Larsen kommer, dog glæder det mig at have Br. Frantzen her.

Vel, kjære Broder Larsen, jeg er Herren taknemlig, at Alt er saa vel her i Norge, som det er, og at Evangeliet stadig nyder Fremgang. Jeg véd, at omendskjøndt Du ikke har været her med din Person, har dine bedste Følelser og Bønner været opsendte til den almægtige Gud for os. — Jeg sender en kjærlig Hilsen til Broder Bruun og Alle i Nr. 14.

At Herren maa velsigne Dig, Br. Larsen, med Visdom, Aand og Kraft til fremdeles at opfylde dit høje og meget ansvarsfulde Kalds Pligter, er min daglige Bøn.

Din Broder og Ven

L. S. Andersen.

Danmark.

Aalborg den 19de Oktober 1874.

Ældste Joh. A. Bruun.

Kjære Broder!

Med Taknemlighed til Herren kan jeg lade Dem vide, at jeg under de heldigste Omstændigheder og efter en meget behagelig Rejse ankom hertil Lørdag Aften Kl. 10 og 15 Minuter, hvor jeg blev meget venlig modtaget af Ældsterne P. O. Hansen, P. C. Geertsen og J. Jensen samt mange Hellige. Konferencen tog sin Begyndelse ved Afholdelsen af en Forsamling Lørdag Eftermiddag og fortsattes den paafølgende Dag, da tre Forsamlinger afholdtes, respektive Kl. 10, 2 og 7, der alle vare vel besøgte af de Hellige fra alle Dele i Konferencen saavelsom af en Del Fremmede. Og jeg kan med Sandhed sige, at vi havde en lykkelig Tid sammen, mange ypperlige og gode Lærdomme bleve fremsatte for de Forsamlede, som Alle viste den største Opmærksomhed. Her er mange gode, oprigtige Mennesker i denne Del af Landet, som uden Tvivl i sin Tid ville annamme Evangeliet, skjøndt kun Faa ere blevne tillagte Kirken ved Daab i det sidste Halvaar, men i Følge Rapporterne ere Udsigterne paa sine Steder ganske gode. Mange undersøge vore Lærdomme, „Stjernen" holdes af ikke mindre end 53 Fremmede, der saavel som de Hellige synes at være meget tilfredse med dens Indhold. Vi have afholdt et Møde i Dag med Brødrene af Præstedømmet, hvor en Del blev ordineret og beskikket til at arbejde i Vingaarden i Vinterens Løb. Præs. Hansen og Ældste Jensen arbejde med Flid og Nidkjærhed for at fremskynde Herrens Sag i denne Del af Missionen. Jeg har i det Hele taget havt en behagelig Tid med de Hellige i Aalborg, som jeg har Grund til at tro vil længe blive erindret af dem, da mange gode og opmuntrende Lærdomme bleve fremsatte for dem ved Herrens Aand igjennem hans Tjenere, saa Alles Ansigter syntes at juble af Glæde og Tilfredshed under Forsamlingerne.

I Morgen maa jeg aflægge Besøg hos nogle Venner i Nørresundby, paa Onsdag afgaa vi til Randers for at afholde en Forsamling der om Aftenen og ville være i Aarhus paa Thorsdag, hvor jeg agter at opholde mig til Tirsdag den

27de og da afgaa med Dampskib, hvis det er gunstigt Vejr, om ikke, kommer jeg med Jernbanen.

Brødrene her sende sin Hilsen. Behag at hilse Broder Petersen og Søster Olsen, ikke forglemmende Broder Frantzen, om han er hjemkommen.

Vær selv paa det Venligste hilset fra Deres Broder og Medarbejder for Kristi Sag C. G. Larsen.

Island.

Vestmannø den 24de Aug. 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

I Haab om, at Deres Ønske maatte være at høre Noget angaaende Missionen paa denne fjerne Ø, er det at jeg i Dag benytter Lejligheden til at sende Dem nogle Linier. Det er ved Brødrene Loptur Johnsson og Magnus Bjarnason, at vi her ere komne til Kundskab om det evige Evangelium og annammet samme. Da de rejste herfra i Sommer, vare syv Personer blevne døbte, hvilken lille Gren jeg blev beskikket til at bestyre, hvad jeg ansaa mig meget ufuldkommen til, men jeg haaber, at Herren nu som i gamle Dage er mægtig nok til at udføre sine Hensigter ved Hjælp af simple Redskaber. Den ottende Dennes havde jeg den Glæde at døbe tre Kvinder af vore Familier. Altsaa er det i det Hele ti Personer, som have annammet Evangeliet paa denne Ø, og jeg haaber dette Antal vil voxe herefter. Vi have holdt Forsamlinger hver Søndag i mit lille Hus, men det er knapt nok, at ti Personer kunne staa derinde, og vi have intet andet Sted, hvor vi kunne holde offentlige Forsamlinger, derimod have vi underviist Folket i deres Huse om Evangeliets Principer. Hvis vi kunde faa et større Hus, hvor vi kunde holde Forsamlinger, tror jeg, at Mange vilde komme og høre os. Jeg agter imidlertid at fly e derfra, hvor jeg nu bor, da jeg har lejet mig et lille Kammer for min Familie et andet Sted. De Hellige ere mere eller mindre fattige, og nogle have neppe den daglige Føde, tilmed have vi erfaret af den ærede Fattigforstander her paa Øen, at han ikke vil yde os nogen Hjælp om vi skulde trænge dertil, men vi ere vel tilfredse og tro, at Herren nok vil hjælpe os, naar vi blot holde os til ham i ivrig Bøn og leve vor hellige Religion; vi ere forvissede om, at saafremt vi ere hans lydige Børn, vil han en Gang udfri os fra denne usle Verdensdel og indsamle os til de Hellige i Zion, thi han kjender vore Trængsler og véd, at vi have det behov. Vi skulde ønske meget, om vore Brødre Thordur Didriksson og Samuel Bjarnason vilde komme herover til næste Foraar og forkynde Evangeliet. Thi jeg véd, at de ere bedre i Stand til at tale for vore Medmennesker end jeg, hvorfor der kunde komme Flere og slutte Pagt med Herren. Min kjære Broder Loptur fortalte mig, at han vilde skrive Dem til fra England og underrette Dem om vore Omstændigheder, ligeledes talte han om at sende Dem Penge for Bøger til os, thi vi have altfor lidt af dem...

I Haab om at have noget Mere at fortælle Eder næste Gang, vil jeg slutte med en venlig Hilsen fra mig selv og Søstende til Dem og alle Brødrene i Deres Omgivelse.

Deres Broder i den evige Pagt
Ejnar Ejriksson.

Blandinger.

Bevægelse iblandt Indianerne. — Under denne Overskrift skriver „Deseret News“ for 30te Septbr. Følgende: Vi erfare gjennem Indianer-Tolken Hr. D. B. Huntington, at der er en stor religiøs Bevægelse iblandt Indianerne i det omliggende Land, baade i Nord, Vest og Syd. Mange af dem berette, at himmelske Væsener have vist sig for dem og sagt dem, at de skulde gaa til „Mormonerne“ og blive døbte, hvoraf Følgen har været, at næsten tolv Hundrede i det Hele ere bleve døbte siden Begyndelsen af afvigte Maj Maaned. Iblandt dem, som ere blevne døbte, synes der at være en tiltagende Tilbøjelighed til at føre et fredeligt Liv og hengive sig til en eller anden industriel Beskjæftigelse. Flere Tilfælde ere indtrufne iblandt dem, at de Syge ere blevne helbredede, ved at Kirkens Ældster have udført Helbredelses-Ordinancen for dem.

Herren har i sin Aabenbaring talet angaaende den vigtige Del, som Indianerne vilde tage i det store sidste Dages Livs-Drama, og de profetiske Forudsigelser kunne ikke slaa Fejl. Disse Kjendetegn tilligemed mange andre ere ligesaa tydelige som, at „naar Figentræet begynder at knoppes“, er det et Tegn paa Sommerens nære Indtrædelse. De tyde paa Begivenheder af overordentlig Interesse i en ikke meget fjern Fremtid.

Eliza O. Jonson, Elof N. Engbergs Hustru, afgik ved Døden den 28de September i Salt Lake City.

Afdøde var født i Gunnarp, Sverig, den 13de Januar 1844. Hun levede og døde som en trofast Sidste Dages Hellig. Hun efterlader Ægtefælle og fem Børn.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Pratt	33.	Korrespondance	43.
Religiøs Intolerance	38.	Blandinger	48.
Redaktionens Bemærkninger	40.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. C. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.